

ФЕРМЕР

ПРИДНІПРОВ'Я

19 січня
2017р.

НА ВАХТУ ЗАСТУПАЄ ГАЗЕТА

Минулий рік став на Дніпропетровщині роком відродження обласної фермерської Асоціації.

Далеко не всі сьогодні пам'ятають, скільки сил та здоров'я поклав чверть століття тому невтомний Михайло Саєнко з Новомосковського району, аби впевнено спиналися на ноги перші тут сміливі самостійно господарювати на своїй землі. Михайлу Михайловичу і його однодумцям-побратимам вистачило кілька літ, щоб фермерський рух набув в області незворотних темпів та масштабів. Однак нині знову новомосковському фермеру Анатолію Гайворонському довелося майже з чистого аркушу відновлювати Асоціацію, згуртувати її і єднати.

— Як не сумно, а того таки не спростувати, що фермерська Асоціація мало не десяток останніх років існувала в розпорощеному і занедбаному стані, не здатною як слід ні підтримувати селянські та фермерські господарства, ні допомагати їм боронити свої права та інтереси, — пояснював Гайворонський згодом. — Тим паче захищати своїх членів від безчестя, катаклізмів і незгод, які обсіли і почали переслідувати фермерів чи не на кожному кроці.

То як повідомлення з лінії фронту увесь рік сприймалися новини про те, що відновлювали діяльність первинні осередки Асоціації у районах. Означало ж це, що сільські товаровиробники, які пораяють свої угіддя, ферми, сади чи городницькі плантації розрізано, збагнули, що їм необхідно триматися купи, щоби вижити й уціліти. А вже гуртом, звісно, легше й батька бити. Міцно сплетений оберемок лози не зламати, а ось кожному лозину окремо — аж бігом. І коли на 1 серпня було створено ТОВ «Фермерів та приватних землевласників», це не ризику підвело під розгортанням по-новому фермерського руху, а дало старт активній діяльності організації в інтересах усіх, хто до неї увійшов.

Фактично біда навчила, спонукала

сільських товаровиробників братися за руки і плечі один одному підставляти. Обкрадання там і тут їх виробничих осередків, а то й підступні пограбування та знахабнілі захоплення, відбирання земель, орендованої у власників паїв, непорозуміння з використанням послуг найманих працівників і тому подібне — все це часто-густо кінчалось печально і з великими втратами для засновників малих і середніх господарств. І не тільки для них, а навіть і для великих, включаючи товариства та фірми. Ми зрозуміли, пояснював лідер дніпровських фермерів Анатолій Гайворонський, що нам розраховувати треба лише на себе. Ніхто нас в сучасній Україні, крім нас самих, не підтримає і не захистить. А ми самі здолаємо будь-яких негідників та будь-які перешкоди, усіх злодіїв і злодюг, якщо тільки станемо супроти них єдиною командою.

І що відродженою Асоціацією фермерів та землевласників заснована «Фермерська самооборона» виявилася вчасною, стало зрозуміло швидко. Минулої осені хижачькі рейдерські захоплення фермерських господарств і вирощених ними урожаїв зернових з особливо скаженою силою завирували по всій Україні, а у нашій області

й поготів на рівні здичавилих зграй шакалів. Одним з перших напад пережило ФГ Тетяни Приданцевої і її сина Віктора у Магдалинівському районі.

Цей спалах рейдерства в області, коли сільські виробники опинилися мов у пастці ненаситних вовкулаків зовсім не захищеними, й привів до думки, що необхідно засновувати власну газету. Її прообраз у вигляді презентаційного номера ви зараз тримаєте у своїй руці. Фермерам потрібна гласність і правда всього того, що робиться в селах. Як і про те, чому спину немає беззаконню і свавіллю. Причому, така гласність, щоб земля горіла під ногами її загарбників. З іншого боку щоб корумповані чиновники та правоохоронці, місцеві земельні олігархи на зразок нардепа Вадима Нестеренка боялися гласності, як вогню.

А добитися цього можна, якщо наша газета об'єктивно інформуватиме селянські маси, що насправді нині відбувається в аграрному секторі України та хто кривдить і нищить вітчизняне село. От елементарне, як дитині, запитання: чом добрий десяток літ точаться дискусії — продавати чи ні землю? Та тому, що товаром вона має стати лише в державі, у якій не місце

корупції, олігархам та латифундистам, а всі права і перспективи — простому, пересічному народу. Але не туди, отроки, якщо висловлюватися словами Олесея Гончара, веде те ви нині Україну, не туди! Про це і хочеться волати вже на весь білий світ. Що й повинна буде робити газета, аби її почули і у найвіддаленіших селах.

Ясно, що перший номер не продемонструє сповна, якою буде майбутня газета «Фермер Придніпров'я». Мріємо бачити її такою, котра як захищатиме, так і допомагатиме фермерам та всім селянам. Знайомитиме їх з досвідом, залучатиме до аграрного бізнесу, даватиме поради та консультації.

Дуже символічно, що пробний номер «Фермера» виходить одразу після Різдва свят і у дні Водохрища. Наші предки колись не сумнівалися в тому, що люди, занурюючись в крижані ополонки, змивали із себе бруд і блуд, усі гріхи, очищалися від поганих звичок, вчинків і думок, ставали здоровішими. Вірили, що топилися у воді тільки лиходії, нечестивці та чорти, які заважали людям спокійно жити. Боротися з нечистою силою й благословляє Водохрища нашу газету. То хай нам і Бог в цьому допомагає!

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Перед вами — пробний випуск майбутньої газети «ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я».

У чому її особливість? Чим вона вирізняється з-поміж інших численних друкованих видань?

Наша газета захищатиме права та інтереси фермерів, усіх селян-власників земельних паїв, працівників аграрних трудових колективів та сільських територіальних громад.

«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я» інформуватиме своїх читачів про діяльність Асоціації фермерів та землевласників, знайомитиме з сучасними технологіями сільськогосподарництва, успішним досвідом наших фермерів-земляків, надаватиме юридичні консультації та поради, аналізуватиме ринки збуту продукції та ціни.

У проєкті нашого видання — активний зворотній зв'язок з читачами. Ваші інформації, повідомлення, відкриті листи в органи державної влади, прокуратури, поліції будемо публікувати й коментувати під рубриками: «Викликали кореспондента?», «Тривожний сигнал», «Гаряча тема», «Актуально!», «Відверто про наболіле», «Думки з приводу», «Вчора запитання — сьогодні відповідь» та ін.

Всебічно висвітлювати життя та діяльність фермерів, сільських землевласників готові досвідчені журналісти, фоторепортери, фейлетоністи, карикатуристи.

Хочете поділитися досвідом? Є проблеми? Шукаєте відповіді на важливі запитання?..

Звертайтеся! Завжди раді допомогти Вам!

● РЕЙДЕРСТВО КРУПНИМ ПЛАНОМ

БЕЗ ПРАВА ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ

В останній день липня 2013 р. Дніпропетровщину облетіла шокуюча новина: у Жовтневому райвідділі МВС обласного центру з вікна третього поверху вистрибнув доставлений туди фермер з Солонянського району Руслан Бурденюк. Він дивом залишився живим, але покалічився і з трьома переломами ноги і іншими серйозними травмами потрапив у реанімацію. По-різному сприйняли тоді цю звістку. Офіційно ж тлумачили так, наче Бурденюк, скоївши злочини, за які б його позбавили волі, вирішив покінчити життя самогубством.

Зараз треба сказати, що на той час Бурденюк не лише у Солонянському, а і в сусідньому Криничанському районі був засновником п'яти фермерських господарств. Був успішним і кінчати життя самогубством не збирався. Навпаки, до останнього сподівався, що те, що з ним раптом трапилося — фатальна й жахлива помилка. Ця вперта надія і підвела Руслана: з вікна третього поверху його, непоступливого, викинули. Тодішні міліціонери. Чи треба доводити, що з надією покінчити не стільки з фермером, скільки зі своїм свавіллям? Чоловік розіб'ється, покладуть його в домовину — і ніхто ніколи не здогадається, що насправді розправилися з ним.

А маючи п'ять фермерських

господарств, Бурденюк не міг обходитися без соратників та компаньйонів. Якось Руслан потрапив у скрутну ситуацію, і виручити його з власної ініціативи викликався бізнесмен з обласного центру Дмитро Пелих. Позичив 1 мільйон 600 тисяч гривень, які потім Бурденюк не відразу зміг повернути. Розраховувався на рік довше, ніж обіцяв. І вже у той же час затоваришував ще з одним підприємцем з Дніпра — Сергієм Бордюгою, який купляв чи брав на реалізацію продукцію, вирощену Русланом. Дружба з останнім виявилася підступною і підлою, чого Руслан Васильович, на жаль, не відчув вчасно ні фібрами своєї душі, не розгадав і логікою. А вже першого разу, «позичивши» не мало і не ба-

гато, а 12 млн. грн., Бордюга висунув вимогу бути співзасновником двох ФГ Бурденюка на умовах рівної доліової участі...

А чим глибше в степ, тим тісніше «братство». Сьогодні марно детально переповідати усі його перипетії. Було, що С. Бордюга позичав фермеру і 10 млн. грн., а переогом ще 4.5 млн. Але було й інше: насіння соняшнику Бурденюк продав Бордюзі на 27 млн. грн., а той так і не доплатив 14.5 млн. Однак, як здавалося фермеру, це неминучі у подібних випадках «непорозуміння», які вирішуються у робочому порядку. То не будемо це все чіпати й аналізувати. Але не можемо змовчати, що історія ця повчальна. У стосунках з партнерами не можна бути настільки довірливим та наївним, як був Руслан Васильович. Бо чим все скінчилося?

А тим, що серед літа три роки тому в центральне у Солонянському районі господарство Бурденюка прибула зграя хвацьких хлопців — було їх 120 чоловік — і заходила троштити та молотити усе підряд: трактори, комбайни, посіви. Кілька сіл взяли в облогу, «гуляли їх вули-

цями зі зброєю в руках», лякаючи не тільки дітей, а й дорослих. А вже біли механізаторів та водіїв. Викликані ж міліцейські наряди спиняти розбійників не зважувалися. Тим часом появився і давній «приятель» — Сергій Бордюга. Разом з озброєним молодиком, якого назвав своїм водієм та по-сумісництву охоронцем. Затіяв розмову. Хоча яку розмову? На Руслана посипалися звинувачення, наче він «шарлатан, якого світ не знає, «шиє» його, Бордюгу, у дурні».

Тут водій-молодик й підійшов раптом впритул до Бурденюка та завдав йому кілька стусанів автоматом у груди. А зваливши на землю, ще і прикладом ударив по голові. Невідь звідки з'явилися чорні іномарки, з яких вистригнуло шестеро теж хвацьких хлопців у цивільному і... одягли на лежачого Бурденюка наручники. Ось тільки лежати не залишили. Посадили в одну зі своїх машин і повезли в... Жовтневий райвідділ міліції обласного центру. У кабінет слідчого.

Руслан довго не міг збагнути, що відбувається. Фактично ув'язнюють, як він зрозумів слідчого, у кабінеті якого уродив ще двох сторонніх,

які раніше не один раз були у його господарстві як уповноважені посланці партнерів. І від слідчого Руслан почув несподіване: ніби-то він — фермер-шахрай і пройдисвіт, якого «Дніпропетровщина ще не бачила, а світ уже й не побачить». Найбільша ж новина, котра вразила Руслана, це що порушена проти нього карна справа. Далі не менш шокуюча: виявляється, Бурденюк давно в розшуку, але пропав, як голка у сіні. Йому повістки надсилали одну за одною, а він мовчить...

— Про те, що кримінал мені шие, чую вперше, — не стримався і на повен голос крикнув Руслан, — і я жодної повістки не отримував! І не ховався, бо куди мені ховатися, якщо зараз жнива у розпалі...

Але його і слухати не хотіли, перевели мову на інше. На те, що 36-річний Руслан врятується лише тоді, коли відкупиться своїми господарствами. Цебто «перепише» їх на тих, на кого йому вкажуть. «З якої радості?» — обурився Бурденюк, бо зрозумів, що його грабують. На цей раз нарешті вирішив не здаватися.

(Продовження на 3-й стор.)

● ПРЯМА МОВА

«Україна – одна з небагатьох, де немає правових земельних відносин. З таких ще Білорусь, Північна Корея, Куба і частково Замбія. Україна єдина у світі, де сьогодні ніхто не знає, хто обробляє 8 мільйонів гектарів землі. Саме такою є територія Нідерландів, Бельгії і Люксембургу разом узятих».

Алекс ЛІССІТСА,
президент асоціації «Український клуб аграрного бізнесу».

«У Верховній Раді сформоване потужне лобі, яке володіє колосальними земельними ресурсами на правах оренди або перебуває на службі у подібних власників. От і зареєстровані законопроекти про встановлення строку оренди на 49 років, коли орендар набуває права здавати в суборенду та заставляти землю в банк. Фактично держава готова у такий спосіб позбавити селян землі. Який вихід? Усім піднятися на захист землі, а точніше її господарів та справжніх власників – селян. Завтра може бути пізно».

Володимир ЛИТВИН,
український політик.

«Уже кажуть, що нинішня влада гірша, ніж була за Януковича. Але це не так. Нині маємо ту ж, що була й до Революції гідності. Чому у демократичних країнах світу постійно змінювана влада боїться порушувати закони і красти? Та тому що та, яка згодом прийде їй на зміну, всіх злодій і злочинців посадить. Там це необхідно для власного самозбереження. Якщо ж влада не міняється, а міняються лише її персонажі, і маємо те, що маємо нині в Україні. Практично нікого не посадили у тюрми. Одним дали утекти, інших не чапають вдома. Це і є показником факту, що зберігається антидержавна влада Януковича. Тільки й того, що без Януковича. Ще трохи, і від України залишиться тільки руїна».

Петро МАСЛЯК,
учений і громадський діяч.

«Часом мені здається, що існує якийсь мозковий центр, який працює на самоліквідацію України. І навіть не так руками її ворогів, як зусиллями власних тут ідіотів та потвор».

Ліна КОСТЕНКО,
поетеса.

«Доведені до злиднів українці з ранку і до вечора дивляться на клоунів по телевізору, які прикидаються перед МВФ і американцями демократами. При цьому крадуть, грабують, нищать, порушують закони і брешуть. Всі ці депутати, чиновники, держслужбовці весь час розповідають, наче вони розбудовують Україну і надіяються треба лише на них. Як у них язика не відсихають?»

Святослав ВАКАРЧУК,
музикант, лідер групи
«Океан Ельзи»

«Сотні, тисячі мільйонів доларів США, колекції годинників, антикваріату і картин світового мистецтва, яким місце в національних музеях, винні погребі за цінами палаців, котеджі та квартири розмірами більше резиденцій деяких глав держав, у яких вони ж кланчуть кредити, супердорогі автомобілі... Отакі багаті, жадні і жалюгідні люди у нас при владі були і залишаються. В Україні, де воїни АТО і пенсіонери повинні платити військовий збір, а прожитковий рівень нижчий рівня бідності за всіма індикаторами ООН. Я не знаю такої віри, яка б могла урятувати наших «вождів» від людського і Божого гніву. Вони настільки нікчемні, що їх зневажають уже всі нормальні люди, які все ще є в Україні».

Володимир ПОЛОЧАНИНОВ,
громадський діяч,
президент благодійного фонду
«Рух молоді»

● СУЧАСНИЙ СЮЖЕТ

ЗЛОЧИН І БЕЗКАРНІСТЬ

Шкода, що нині все менше охочих читати художню літературу. Відбувається це не випадково: суспільство перестає перейматися своїми моральними цінностями і такими поняттями, як справедливість, честь, совість і благородство, порядність, людинолюбство та добротворення. Тому читати треба. Особливо класиків. Скажімо, знаменитий на весь світ драматично-філософський роман Федора Достоєвського «Злочин і покарання» – «Преступление и наказание», якщо в оригіналі.

Чи хто-небудь сьогодні пам'ятає і здатен згадати, в чому Достоєвський бачив причини, які роблять неначе пристойних і вихованих людей негідниками та потворами і штовхають на тяжкі злочиння? А в тому, що знаходяться особи, котрі себе уявляють пупами землі, ледве не зразками вищого розряду, яким дозволяється все, що заманеться. І навпаки, усі інші – жалюгідні люді нижчого розряду, життя та благополуччя яких ніби нічого не вартє. Як наслідок – перші, малюючи себе «обраними», нехтують моральними принципами, творять для власного вжитку і власного поведження у суспільстві та збагачення своє «законодавство», яким ігнорують Божі заповіді, що «не убий», «не кради» і т.д. Тобто, Біблія не для них писана.

Чи не здається вам, що нині, в чверть століття незалежності України, повернулися, набули розмаху ще підступніші і підліші нечестивці й безбожники? А ще дужче хвилює питання, чи ж зможемо ми раз і назавжди почистити і передати дітям та внукам нашу країну без мерзотників усіх мастей?

Тут нагода згадати рейдерське захоплення фермерського господарства, котре з перших днів минулої осені наробило чи не найгучнішого розголосу на всю Україну – захоплення «Дару», яке у селі Попасному належало померлому Василю Дарадуді, а перейшло у спадщину його дітям Дмитру та Ірині. Однак останні одного ранку дізналися, що напередодні вночі аж в Одеській області їх ФГ перереєстроване – продане (?) за 1 млн. грн. – на якогось Владислава Іванченка. А за кілька днів після у село заявилося мало не дві сотні «тітушок» відбирати господарство

на користь уже іншого власника – Василя Кузнецова, який завітав на Дніпропетровщину аж з Житомирської області. Хіба секрет, чим би все це скінчилося, якби не загін «Фермерської самооборони», котрий негайно прибув сюди за командою обласної Асоціації фермерів та приватних землевласників? Хоч однак без жорстокого протистояння не обійшлося. Як тільки загарбники і їхні «бойовики» не заважали «Дару» збирати урожай: і техніку псували, і перепинали її в полі, і залякували та стріляли. Тому треба вважати за великий успіх обласної фермерської Асоціації, що вдалося відбити самозваних «покупців» та відстояти для спадкоємців покійного фермера його господарство.

Все це, зрештою, добре відомо дійсно в масштабах України. Здавалося б, ніяких перепон немає, щоб правоохоронним органам давно розставити усі крапки над «і» у цій явно кримінальній історії і по-суті бандитів-викрадачів чужого добра та майна посадити у буцегарні, бо пощади вони не заслужили. Насправді ж нічого подібного не відбувається. Ні, суд за позовом потерпілих спадкоємців ФГ «Дар» триває. Але йому-кінця краю не видно. Ні на крок він не просунувся, аби з'ясувати обставини кричущого нахабства ненажерливих нечестивців. І це випадок паралічу нашого судочинства, його сліпоті, коли очі людей у судових мантиях перев'язані не для об'єктивності, а для того, щоб, навпаки, нічого не бачити. Оскільки тут все ясно і видно, як на долоні. Процес повернув уже все до останку, що було приховане тими, хто здійснював «наїзд» на «Дар». Все таємне стало

явним, а суд, як той осел, уперся, що ні, не явним.

Згадаймо, що Владислав Іванченко, який ніби викупив у сина та дочки фермера Дарадуди «Дар», зареєстрований в Кам'янському у будинку №2 по вул. Біломорській. Це ж адреса не житлового будинку, а так званого «Центру комунального обслуговування бездомних осіб», тобто безхатченків – бомжів. Невже «покупець»-жебрак настарцював цілий мільйон, щоб викупити ФГ, яке поразє 3.5 тис. га ріллі? Що цікавило наче і слідчих з нацполіції, котрі, ну, ніяк не могли відшукати бомжа. Навіть у київських газетах давали оголошення – він не відгукувався. Слідчі виправдовувалися: лови, мовляв, вітра в полі. У безхатченка сто доріг і не менше шованок – спробуй його наздогнати!

Виявилось, що Іванченко ніде й не ховався та нікуди не тікав. І виявили це не поліцейські нишпорки, а члени «Фермерської самооборони». Далі ж ще «цікавіше» розкопали журналісти газети «Лица». У комунальну службу для бездомних наш «герой» звернувся не самостійно, а за підказкою райвідділу... тоді ще міліції. Оскільки звільнився з міць позбавлення волі, і треба було десь прописатися, щоб отримати паспорт. От центр обслуговування безхатченків і зареєстрував Владислава тимчасово – на 6 місяців, котрі давно минули. Як одеська реєстраторша Світлана Мшар «переписала» «Дар» на людину нині з недійсним паспортом, бо термін його прописки минув, треба тепер запитувати в самої Мшар. І запитувати мають слідчі прокуратури. Згодні?

Та чим далі в ліс, тим більше дрів. Сьогодні Іванченко спокійно живе собі у доброї знайомої, і про викуп «Дару» у Попасному сном-духом не відає. Ні, паспорт «для невеличкої справи» у нього просили, навіть, здається, 700 гривень за цю послугу заплалили, але ж просили... працівники нацполіції. Як їм не довіряти? А чому саме у нього, загадки й поготів немає. В Іванченка зараз тісні контакти з «ментами». Схоже, він у них за інформатора. Так вважає сам Владислав. Бо знайомий

був ще з Віктором Рибаким, нині начальником відділу поліції у Новомосковському районі, який свого часу працював тут, у Кам'янському. А нині Іванченко називає навіть своїм товаришем начальника сектора по розкриттю особливо тяжких злочинів у відділі кримінальної поліції міста Кам'янського...

Що ви на все це скажете? Дуже підозріло чи ясно, чий вуха стримлять? Отож! Ми маємо підстави «натякати» на співучасників рейдерської «атаки» не на порожньому місці й тому, що, як повідомляє адвокат Дарадудів Сергій Сироватка, знайдений фермерськими самооборонцями Іванченко уже дав на цей рахунок свої покази. Ще й у письмовому вигляді власноручно підписав їх. Самог ж Владислава Миколайовича найбільше у цій історії вразило 5 млн. гривень, які ніби заплатив йому за «Дар» Василь Кузнецов. «Так де ж ці «мої» гроші?» – довго не міг він заспокоїтися.

А для нас дивовижне інше: якщо біса мало не півроку триває суд, в якому пан Кузнецов ніби правомірно домагається від сина і дочки померлого фермера усе те, що вони успадкували? Яка тут правомірність, якщо ж він свої 5 млн. платив – якщо платив – не Дарадудам, а... Іванченку. Будь-який юрист-професіонал скаже: якщо справді вважає, неначе його ошукали, то ошукав... Іванченко. Але разом зі своїми «наставниками» – хіба не так? То з ними нехай і судиться. «Дар» давно пора визнати потерпілим і залишити в спокої. А коли не залишають, то судовий процес, який триває і затягується – ніщо інше, як варіант наперекір будь-якій правді вибити у дітей Василя Дарадуди такі фермерське господарство. Або розорити його вщент і забрати бодай землю.

Поки що не схоже, коротше, що рейдерів виявлять, назвуть поіменно і покарають. Що також зрозуміло. «Зацікавлених» у цьому вистачає не лише у Новомосковську і серед правоохоронців, а й у Дніпрі та Києві навіть. Оскільки три з половиною тисячі гектарів під ногами зараз не валяються.

● ДОВІДКОВЕ БЮРО

КЛЮЧОВІ НОВАЦІЇ ДЛЯ АГРАРНИКІВ

Які ключові новації в державній підтримці і оподаткуванні запроваджуються для аграрного сектора на законодавчому рівні у 2017-му?

Це питання з перших днів нового року найбільше цікавить сільських виробників.

*Якщо вірити уряду, уже до 10 січня Державна фіскальна служба (ДФС) сформувала єдиний реєстр заяв на відшкодування ПДВ, і потреба в двох, як це було раніше, нині відпала. Відшкодування здійснюватимуться Казначейством винятково на підставі даних цього Єдиного публічного реєстру заяв, а так звані «висновки» ДФС скасовуються. Узгоджена сума бюджетного відшкодування має бути доступною Казначейству уже в наступний операційний день після дня її відображення в Реєстрі для перерахування коштів.

*Внесено зміни до ст. 201 Податкового кодексу України, якими відтепер передбачено, що з липня 2017 р. реєстрація ПН в ЄРПН є достатньою підставою для формування податкового кредиту без будь-яких інших підтверджуючих документів. Перехідними положен-

нями Податкового кодексу України тепер сільгоспвиробники звільняються від штрафних санкцій та пені за заниження зобов'язань або завищення відшкодування внаслідок порушення порядку розподілу податкового кредиту.

*Державним бюджетом на 2017 рік на реалізацію програми «Фінансова підтримка сільського господарства» передбачено 4.7 млрд. грн. Та з них лише 1.4 млрд. у загальному фонді, решту у спеціальному за рахунок надходжень від єдиного податку 4-ї групи та коштів, які будуть отримуватися від реалізації конфіскованого майна. Закладено норму виплати дотацій в автоматичному режимі на підставі даних податкової звітності. Прийнята й норма, яка з 2018 р. передбачає обмеження розміру дотацій в одні руки – 150 млн. грн.

Ті ж Перехідні положення По-

даткового кодексу запроваджують заміну спеціальних декларацій Додатком до загальної податкової декларації з ПДВ.

*Внесено зміну до ст. 293 Податкового кодексу, якою підвищено ставку єдиного податку 4-ї групи на 17%. У випадку з ріллею це означає її збільшення з 0.81% до 0.95% НГО. У 2017 р. 14% надходжень від єдиного податку 4-ї групи направляються на формування спецфонду для підтримки агровиробників (тваринництва, садівництва та виноградарства, овочівництва та птахівництва) – див. статті 11 та 14 Закону «Про державний бюджет України на 2017 рік».

*При розрахунку бази оподаткування земельним податком сільськогосподарських угідь індекс споживчих цін 2016 р. приймається рівнем 100%. Внесено зміни до статей 274 та 277 ПК, якими встановлено мінімальну ставку земельного податку на рівні 0.3%. При розрахунку бази оподаткування ж єдиним податком 4-ї групи рівнем 100% приймається індекс споживчих цін 2015 року.

*Прикінцеві та Перехідні положення Бюджетного кодексу доповнено положенням, що у 2017 – 2021 роках щорічний обсяг коштів Держбюджету, які спрямовуються на державну підтримку сільськогосподарських виробників, становить не менше 1% від випуску продукції у сільському господарстві. Для закупівлі вітчизняної техніки та обладнання буде використуватися не менше 10% коштів, призначених для державної підтримки аграріїв, у 2017 р. , 15% у 2018-му та 20% у 2019 – 2021 роках.

*Змінами до ст. 292 Податкового кодексу України скасовано вимоги про держреєстрацію договорів оренди для отримання права на сплату єдиного податку 4-ї групи. Змінами до ст. 293 передбачено окрему підвищену ставку податку лише для земель, які перебувають у умовах закритого ґрунту, а не всієї площі земель відповідного тепличного підприємства, як це було раніше. А ще скасовано критерій спеціалізації на рівні мінімум 66% виручки від реалізації продукції закритого ґрунту.

НУ І НУ!

Народні депутати – члени Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин – усі разом задекларували власних статків у 50 разів більше, ніж у минулому 2016 було передбачено на державну підтримку усіх фермерів України. Вийшло, що загалом у володінні 29 нардепів 775 млн. 740 тисяч гривень.

Отак суму вони, сердешні, разом у поті чола заробили! Не інакше, як всю державу озолотили, якщо у винагороду за праведні ж, треба думати, труди не просто кишені чи гаманці набили, а себе, дітей та й внуків на все життя забезпечили. І це не наша вигадка – це впливає з електронних декларацій, заповнених депутатами аграрного Комітету, де вони під-

рахували суми своїх річних зарплат, а також ніби-то нагромаджені та заощаджені кошти, які зберігають готівкою у домашніх сейфах і схованках або на банківських рахунках. У той же час на підтримку і розвиток фермерських господарств минулого року Державний бюджет спромігся виділити лише 15 млн. грн. Є різниця?

За матеріалами прес-служби АФЗУ.

● ГОСТРИМ ПЕРОМ

ВИЛА В БІК!

*Селяни наші не ховають вила
Ні влітку, ні зимової пори,
Бо ще надума котрась вража сила
Відняти в них комбайни*

*ї трактори.
Настали демократія і гласність,
Та рейдерів нова з'явилась рать.
Комусь у око впала*

*наша власність,
То можуть враз до рук
її прибрать.*

*Не допоможуть «беркути»
ї «омони»,
Ні депутатів бойовитий взвод,
Бритоголових наймані загони
Захоплять ринок, банк,
рудник, завод.*

*З яких боліт з'явилось це «кишло»
Феміду якось совість не гризе.
Ще й часом із закону*

*робить дишло,
На котрім цим загарбникам везе.*

*Дивуються солдати Перемоги,
Такі спостерігаючи бої:
Чи ж зайд колись побили*

*задля того,
Аби тепер з'явилися свої?*

*Хто ж відсіч дасть сучасним
окупантам?*

*Хто водить банди рейдерів у бій?
Коли ж держава стане*

*вже гарантом,
Щоб вилами виносить з хліву гній?*

Олександр ТАРАНЕНКО

● АКТУАЛЬНО!

Як зберегти гроші до посівної?

За даними Асоціації «Український кредитно-банківський союз» протягом останніх двох років в Україні було визнано неплатоспроможними і ліквідовано 77 банків – понад 40% від діючих на 1 січня 2012 року. В результаті реальний сектор вітчизняної економіки втратив оборотних коштів загалом близько 82-х мільярдів гривень – чверть усіх коштів бізнесу, розміщених на рахунках у банках станом на 1 січня 2014 року. В умовах критичної нестабільності вітчизняної валюти та банківської системи не може не виникати занепокоєння і наших фермерів, як уберегти свої зароблені гроші?

Відповідаючи на це запитання, дамо три досить-таки прості рекомендації.

1. Розміщувати гроші слід у банках, чий рейтинг досить високий. Загляньте в Інтернет і знайдете ТОП-десятку найнадійніших банків, оберіть поміж них найбільш достойний. Головну увагу слід звернути на рейтинг надійності, а вже потім на рейтинг, складений за обсягами кредитних і депозитних ресурсів.

2. Згадайте дуже слушне при цьому нагоді англійське прислів'я: не кладіть яйця в один кошик. У нас що завгодно може статися, коли неминучий ризик і для доволі надійних банків. Краще розміщуйте грошові кошти у кількох високорейтингових банках.

3. Слід врахувати і суто національні особливості: розміщуйте грошові кошти на депозитних банківських рахунках довірених фізичних осіб. Справа в тому, що у випадку банкрутства банку підприємствам компенсація не виплачується, а фізичним особам Фонд гарантування вкладів фізичних осіб відшкодує втрати. Згідно зі ст. 26 Закону України від 23.02.12р. № 4452-VI «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» гранична сума такого відшкодування не може бути меншою 200 000 гривень. Найпростіший спосіб перевести грошові кошти з рахунків підприємства на рахунки фізичної особи – видати йому поворотну фінансову допомогу. Сума такої фінансової допомоги не обмежена. І така операція не є об'єктом оподаткування.

«АгроПРО».

● ЖИТТЯ ЯК Є

У селі Мар'янському Апостолівського району жив-був фермер Іван Захарченко. Порав 800 га земель. І мав двох синів і доньку Ларису. Дівчина поїхала до обласного центру вчитися на юриста, а сини Олег і Олександр хазяйнували з батьком. Готувалися їти його, як кажуть, слідами. Але не судилося.

Ще у 2009 році першим загинув менший. Був за кермом автомобіля і не впорався ніби з ним на крутому повороті. А через тиждень на тому ж місці на своєму авто перевернувся і старший. Експерти не приховували, що хлопцями загинути допомогли. В обох автомобілях гальма були явно навмисне зламані. Ось тільки Захарченко-батько не домігся сумлінного слідства. Обидві трагедії обернули в нещасні випадки – і кінці у воду. Захарченко ж не зміг вгамувати ні серця свого, ні сумління. Якщо не загадковою, то несподіваною смертю теж невдовзі помер. Отака зла доля спіткала фермера і його сім'ю.

Яке ж майбутнє чекало на господарство Івана Івановича? Здавалося, що зникне воно. Прогноз не справдився. Дочка Лариса Захарченко, слідом за братами поховавши і батька, облишила юридичну кар'єру і вернулася у село. Рішила, що це її обов'язок і сімейний вибір, якщо так розпорядилася доля.

А на початку жовтня того року до Лариси завітала Олена Доля аж з обласного центру. З посвідченням... слідчої слідчого відділу Шевченківського відділення поліції. Жінці дух перехопило: чим вона завинила, щоб аж з області прибули? Далі ж стало зовсім зле, і з серцевим нападом Ларису забрали в реанімацію. Ледве встигла викликати свого адвоката – Олександра Кононенка.

– Я прибув тоді, коли не відомі десятеро осіб «фомками» зірвали замки, вибили двері й увірвалися у будинок Лариси Іванівни, – розповідає тепер Кононенко. – Рилися у шафі з дитячою білизною, вигортали і викидали її геть.

Олександр назвав себе як адвокат, який має усі договірні документи захищати інтереси і права фермерши

ПОНІВЕЧИНА СПАДЩИНА

Л. Захарченко. І попросив аналогічні від Олени Долі... здійснювати не стільки навіть обшук, як очевидний «шмон» у приватному житловому помешканні його клієнтки. Нічого подібного однак не діяв. Крім в усному викладі версії про те, наче свого часу, у грудні ще 2013 р., фермер Іван Захарченко вчинив кримінальний злочин, а тепер його дочка за рішенням суду... повинна понести відповідальність. Більше шокував Олександра Кононенка чоловік, який назвався прокурором прокуратури №2 теж з обласного центру. Не гірше від квартирного злодія керував винесення з будинку Лариси Захарченко клунків... з нагробованим майном.

У цій ситуації в адвоката терпіння скінчилося, і він ліг на амбразуру: або слідча Доля і прокурор показують рішення суду, яке благословило нечуване зухвальство, або він викликає поліцію, щоб вона зупинила явний грабунок. І копія ухвали слідчого судді Бабушкінського райсуду з міста Дніпра Миколи Решетніка знаходиться. І що Олександр Володимирович з неї дізнається? Слідчому Олені Долі дозволено «один раз протягом місяця провести обшук у ФГ «Захарченко». Але старшому слідчому О. Долі, а участь прокурора теж аж дніпровської прокуратури не передбачена. Що ж він тут робить?

– А, по-друге, – вигукнув Кононенко, – обшук дозволено «на території та в приміщеннях ФГ «Захарченко» у селі Мар'янському по вул. Михайлівська, 1, а ви затіяли погром, вилучення не лише документів, а й речей у приватній оселі, котра знаходиться на вулиці Новомихайлівська, 1 – на другому кінці села за 5 кілометрів від Михайлівської, 1...

Як відреагували «гості»? Грубошамі і продовженням обшуку. Згодом адвокат в інтересах своєї підзахисної подав скаргу на дії слідчої за участю й прокурора. Так от, на цей розгляд прокурор з'явився і пояснив, наче слова Кононенка, що обшук здійснюється за адресою приватного житла, а не там, де приміщення ФГ, він не розчув. Не інакше, як зі слухом щось трапилося.

Однак нас цікавить інше: а з якої речі дозволили обшук ФГ, яке Ларис-

ці Захарченко від батька дісталось? Точніше – чим за свого життя ніби завинив батько, аби тепер його дочка переживала стрес, від якого досі оговтатися їй не дають? Бо дійсно порушено справу, розслідувати яку й доручили О. Долі. Вона ж звернулася за дозволом на проведення обшуку «з метою виявлення документів, які можуть свідчити про вчинення кримінальних порушень, а саме: жатки ПС-6, протруювача насіння, аміачної селітри, договорів, актів прийому-передачі, документів бухгалтерського обліку та звітності, фінансової та господарської діяльності, складених з 16.12.2013 року і по теперішній час, магнітних засобів зберігання інформації, печаток та штампів, комп'ютерної техніки, інших предметів і документів, які мають значення для встановлення істини по кримінальному провадженню».

А все через те, що в останній день серпня якийсь Юрій Навка подав у Шевченківське відділення поліції заяву, наче він як посередник-представник ПП «Левадний» від його імені і за його дорученням 16. 12. 2013 р. «передав фермерському господарству «Захарченко» жатку ПС-6, протруювач насіння та аміачну селітру на суму 435 тис. грн». І далі: «Фермерське господарство брало зобов'язання за винагороду знайти покупців на вказану продукцію і техніку та реалізувати їх протягом 930 днів», після чого переказати отримані кошти продавцю. Тому Ю. Навка і нагадує, що обумовлений термін минув ще 2 липня ц.р, а грошей фермер досі не повернув. І не поверне, оскільки помер. Значить, матеріальні збитки, як на думку Навки, має відшкодувати ФГ, «яким тепер керує дочка покійного».

Зрозуміло, що як у дочці Івана Захарченка, так і в її адвоката виник свій клопіт. Вони хочуть углядіти оригінал договору, за яким фермер-батько три роки тому наче взяв на продаж техніку і селітру. Лариса Іванівна міркує так, що, перш ніж мчати з Дніпра в кінець області, необхідно пересвідчитися, «на договорі батьків чи не батьків підпис»? Оскільки «Іван Іванович за життя не брав техніку та продукцію для реалізації іншим». Купляти для себе і жатки та протрую-

вач, тим паче селітру – купляв. А щоб брав на перепродаж – «у цьому не був помічений». Та знайомитися з оригіналами справи жінці відмовляють. Це, мовляв, таємниця, яку доводиться не розкривати в інтересах слідства!

Та чи не навмисне засекречують, якщо заявник каже, ніби передавав на продаж жатку та протруювач, місця знаходження яких зараз не відомі йому, але не вказує їх заводських номерів? Ясно ж бо, що у кожного фермера є жатки і протруювачі. Виходить, відбирай тепер будь-яку і не вагайся?

– Хоча «загадка», до чого ми привертаємо увагу, – каже адвокат Олександр Кононенко, – де ж ПП «Левадний», від імені якого Навка ніби передавав фермеру на реалізацію техніку і селітру. У держреєстрі такого ПП ні три роки тому не значилося, не значиться і сьогодні. Як не знайти й серед приватних бізнесменів – фізичних осіб підприємця на прізвище Левадний.

Дивна «загадка», правда ж? Не інакше, як молоду жінку-початківця на фермерському поприщі елементарно вирішили «взяти на пушку». Справа у тім, що скаргу Лариси Іванівни на діяння нишпорок з поліції та прокуратури Бабушкінський райсуд уже розглянув. І розглянув все той же слідчий суддя М. Решетнік. То тепер він немов схаменувся: зобов'язав слідчу Олену Долю повернути Ларисі Іванівні назад усе, що було винесено у клунках з її дому.

Але хіба досить тільки вернути викрадене у її дім? Особливо знаючи, що пропали і коштовні речі. Ларисі Іванівні дає підстави заявляти, що у її житловому будинку побували злодії. З усіма карними наслідками. Тим часом слідча Доля до того ж суду і до того ж судді Решетніка подає клопотанням «накласти арешт на майно, яке було вилучене під час обшуку в приміщеннях ФГ «Захарченко». Вперто заявляючи, наче обшук було проведено за адресою на вулиці Михайлівській, 1, а не на вулиці Новомихайлівській, 1, де насправді у приватному домі правоохоронці вчинили погром. Суддя О. Долі на цей раз відмовив. Однак що буде далі?

● РЕЙДЕРСТВО КРУПНИМ ПЛАНОМ

БЕЗ ПРАВА ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Протиборство тривало до півночі. Не зламавши полоненого, поночі повели у райсуд. Там слідчий суддя Євген Башмаков швидко виніс ухвалу взяти фермера під варту. Явно надіялися, що зламають чоловіка. Не вийшло. Він продовжував відстоювати своє добро.

Тоді він і не потрапив у камеру попереднього ув'язнення, а опинився в реанімації. Міліціонери дійсно замахнулися на його життя. А потім доки лікарі боролися за потерпілого, спершу на одному з підприємств фермера виявився новий директор і новий засновник – рідний брат

Сергія Бордюги. На іншому згодом ще якийсь його родич, на третьому третій. І вже дружина Бурденюка дізналася, що не вона власниця четвертого підприємства...

Як ж ситуація сьогодні? Сьогодні Руслан Бурденюк втратив усі п'ять господарств. Усі вони так чи інакше перейшли до загребущих рук «партнерів». Сам Руслан до цього часу перебував під слідством, оскільки воно ніяк не може довести його провини та висунути йому звинувачення. Незважаючи на те, що районний суд зумів уже один раз відміряти Бурденюку 7 років неволі. Однак коли апеляційний відмінв цей вирок,

більше не зважається. Зате весь цей час фермер перебуває під домашнім арештом. Як російський імператор колись забороняв Тарасу Шевченку писати і малювати, так наші стражі правопорядку заборонили Бурденюку жити і працювати. Не інакше, як чимдалі дужче і дужче бояться нескореного сільського агронома-фермера.

І не безпідставно. Тяжко-важко, зі скрипом, але справа розвертається уже у зворотний бік. Адже адвокат Руслана Бурденюка Сергій Довгаль виявив нові, раніше ніби невідомі, як це прийнято говорити, обставини. Ось що розповідає адвокат: «Вияви-

лося, ніякої кримінальної справи проти Бурденюка у липні 2013-го не порушувалося – немає датованої ними числами в реєстрі. Не оголошувався фермер і в розшук – оперативно-розшукової справи стосовно нього теж не заводилося. А постановою слідчого про оголошення Бурденюка в розшук, на підставі якої його і затримали та доставили у райвідділ, виявилася фальшивкою й підробкою, теж не внесеною до Єдиного реєстру досудових розслідувань».

Стало відомо, продовжує Сергій Довгаль, що ще й судового засідання 30 липня 2013 р., коли суддя Євген Башмаков справа Бурденюка за грата, також не було. В журналі-стенограмі значиться, що секретар засідання, котре відбувалося за годину до півночі, оголосив його учасників. А в аудіозапису промовляє не секретар, а... сам суддя. Фермеру не

оголошувалися його права. Як і не забезпечили присутність адвоката. Це був самодіяльний спектакль на замовлення міліцейських працівників, аби залякати затриманого. Виходить, досі Руслан Васильович перебуває під слідством та домашнім арештом, які є наслідком ухвали, винесеної фальшивим «розирашем» судді Башмакова?

Знаєте, що про це говорять у селах, де рейдери захопили господарства Руслана Бурденюка? Ні, не говорять навіть, а що запитують? Чому, цікавляться селяни, досі не сидять у тюрмах рейдери, а разом з ними і їхні пособники у погонах та судових мантиях? Адже сидіти мають довічно! Так вважають люди і закликають відновити навіть смертну кару, бо інакше викоринити бандитизм та корупцію нізачо не вдасться.

● ТРАДИЦІЇ

ВОДОХРИЩА

19 січня християни святкують Водохрища. Це одне з головних свят у християнстві і є улюбленим в Україні. Воно є заключним у ряду новорічно-різдвяних свят.

Витоки Водохрища датуються III століттям нашої ери. У ті давні часи Іван Христитель, здійснюючи хрищення вірян водою, радив їм напередодні цього «учинити гідний плід покаяння». У Євангелії від Св. Луки (3, 10-14) сказано: «А люди питали його й говорили: «Що ж нам робити?» І сказав він у відповідь їм: «У кого дві сорочки – нехай дасть неможому; а хто має поживу – нехай робить так само». І приходили митники, щоб христитися від нього, і питали його: «Учителю, що ми маємо робити?» А він їм казав: «Не стягайте нічого над те, що вам зведено». Питали ж його й вояки та говорили: «А нам що робити?» І він їм відповів: «Нікого не кривдьте, ані не оскаржуйте фальшиво, удовольнитесь платнею своєю».

Традицій давнього Водохрища слід дотримуватися й нині. Тільки тим, хто покався у своїх гріхах, свята цього дня вода дає цілющу силу – духовну та фізичну. Коли Ісус після хрищення вийшов з води, Іоанн Предтеча побачив, як Божий Дух, що прийняв вигляд голуба, спустився з небес.

У наші дні в день Водохрища священники та віряни йдуть до крижаної водойми, де заздалегідь прорубують у вигляді хреста ополонку. Після того, як отець освятить воду в ополонці, триразово занурюючи хрест, запалюючи вогонь і читаючи молитву, бажаючи тричі занурюючись у воду з головою, хрестячись і проказуючи молитву. Свято Водохрища за звичаєм завершується випусканням голубів. І нам, смертним, хочеться, щоб і на нас зійшов Дух Святий.

Навіть не глибоко віруючі люди вважають корисним для здоров'я занурення в крижану воду під час зимової холоднечі, бо після цього відчувають великий приплив позитиву, добрих емоцій. Кажуть, що в хрещенській воді неможливо застудитися, а тому пірнають навіть діти. На здоров'я!

Святою водою годиться окропити хату та господарство. Дівчата цього дня миваються цілющою водою, щоб буди здоровими і красивими.

З Водохрищами пов'язано чимало вірувань та прикмет.

Якщо на Водохрища дерева вкриті інеем, то ярова пшениця вродить, як гай. Якщо день був ясний та сонячний, то пшениця буде чистою, а коли захмариться, чекайте у зернових «сажку».

Сни на Водохрища прийнято вважати віщими.

Будь-яка угода в цей день увінчається успіхом. Сватання, як правило, буде вдалим і завершиться прекрасним весіллям і подальшим щасливим життям молодят.

Сподіваємося, що й започатковане нами сьогодні видання газети для фермерів і про фермерів Придніпров'я продовжиться успішним її існуванням.

● ФЕРМЕРУ НА ЗАМІТКУ

МІЛЬЙОНЕРИ З... ГОРІШКА

У вас земельний пай площею 5 гектарів? Чудово! Оскільки це значить, що маєте прекрасні шанси уже років через чотири за сезон отримувати 1 мільйон гривень чистим прибутком. Так стверджує відомий на Дніпропетровщині менеджер аграрного бізнесу Володимир ПАХНО, який, вийшовши на пенсію, у вседержавних масштабах заснував і очолює громадську організацію «Українська горіхова асоціація».

Горіхи є різні. Фундук, арахіс, фісташки, мигдаль, кокосові, мексиканські і бразильські, давно відомі кедрові. А наша мова зараз внято про ті, які називають волоськими або грецькими, котрі ростуть на багатьох дворах у селах. Їх плоди часом довго валяються у селян під ногами, чекаючи своєї черги бути зібраними. Валяються не тому, що комусь важко нахилитися – часу не завжди вистачає на такий «другорядний» продукт. Все одно, що мак, який сім років не родив і голоду не робив. І це тоді, коли з 50-річних горіхових дерев, отримують стільки олії, скільки з соняшникового насіння, вирощеного на 1 гектарі.

– І якої олії! – Не стримується Володимир Григорович. – За поживністю та харчовою енергетичністю їй немає рівних. Я вже не кажу, що й за корисністю для здоров'я, а особливо розумових здібностей. Не випадково ж ядра волоських горіхів схожі на помережену борозенками кору людського головного мозку...

Щоб гектар соняшнику посіяти та доглянути і зібрати, продовжує Пахно, ой, скільки труда і коштів треба вкласти! Горіх же посадив один раз і раз на рік доглянув-обрізає, і він плодоноситиме від 100 до 150 літ. Підібрати плоди, коли вони стиглими опадають на землю, також не проблема. На садибах сім'ї гуртом разом з дітьми метнуться – і кільканадцять відер знесуть на горіще сушитися. Тому дарма, якщо й вкрай нерозумно, сприймати це діло за дріб'язкове. Однак лише з виникненням асоціації на чолі з Пахном і появившись в Україні нова галузь – горіхівництво. Ми першими, стверджує він, обернули його з любительства на серйозний бізнес.

І мали на це достатньо підстав. Звісно, що вистачає країн, де давно культивують горіхові сади. Серед них, в першу чергу, звичайно, США. Однак не відстають Туреччина, Китай, Франція, Італія і навіть недавня

радянська Молдова. І якщо хочете знати, 20 відсотків надходжень від експорту тієї ж Туреччини – це надходження від реалізації горіхів і горіхової олії. Одначе не в цій тільки діло насправді. Починає здійснюватися прогноз відомого Миколи Вавілова, який горіхоподібні плоди називав не просто плодами ХХІ та ХХІІ віків, а й другим хлібом на планеті. Адже за свідченнями експертів, сьогодні усіх видів горіхів світ вирощує втричі менше, ніж міг би споживати. Більше того, і в п'ять разів менше, ніж потрібно. Все тому, що лише 7 відсотків земної суші належать до сприятливих вирощувати найпоширеніші грецькі горіхи. Мало кліматом і ґрунтами придатних на планеті територій, де вони можуть плодоносити. А ось Україна – одна з небагатьох, у якій не знайти жодної несприятливої для них області. Вважайте, нам повезло. Тому сам Бог велів нарешті розвинути нову і дійсно вигідну аграрну галузь. Ви не повірите, але є розрахунки: якщо протягом найближчого десятиліття ми закладемо щонайменше 20 тисяч гектарів горіхових садів на рік, то на кінець десятиріччя за сезон від них отримуватимемо – в цінах ще минулого року – більше, ніж 20 мільярдів гривень прибутку. То є резон чи ні?

А головне – не вагайтеся. Бо це, вважає Володимир Пахно, найбільший недолік українців – довго «розкачуватися». Понад 4 тисячі гектарів горіхових садів в усій Україні на даний час – це, звичайно, «уже досягнення». Але якщо врахувати, що майже чверть з них лише у Дніпропетровській області, то не дуже й велике. У нас знайшлися фермери, котрі захопилися горіхівництвом у Петриківському, Солонянському, Нікопольському, Царичанському та інших районах. Однак склади конкуренцію сусідній Молдові, де тільки одна фірма заклала сад на 2 тисячах гектарах, вони, звичайно,

не можуть. Ось чому свого часу горіхова асоціація заходила в райони проводити наради «Мільйонер з горішка» – своєрідні семінари для бажаючих зайнятися горіхами. Дуже хотілося, щоб ці зусилля суто громадської організації не минули марно.

Виявляється, висаджувати горіхові дерева не обов'язково на досі орних землях. Підійдуть і неугіддя, схили та балки, еродовані площі або й ті, які рекультивуються після промислової деградації. Волоські горіхи не настільки вибагливі, щоб вередувати. Заодно перебирають на себе і місію відновлення занедбаних і зіпсованих територій, збереження тих, які потерпіли від вітрової чи водної ерозії. Хоч не шкодувати і родючі землі – «гра», яка в першу чергу варта свечок. Адже чим більший площа сад, тим він продуктивніший. З кількох сотень горіхових дерев, посаджених плантацією, збирають втричі більше, ніж з тих кількох сотень, які використовуються поодиночі і в роздріб.

– Але уже й сад в межах присадибної чи «дачної» ділянки виправдовує себе, – запевняє головний технолог горіхової асоціації Геннадій Юдін, – і може служити гарантом сімейного бізнесу на кілька поколінь наперед. Цебто і діти та внуки не бідуватимуть, коли від 40 соток до 1 гектару засадите горіхами.

Геннадій Олександрович не сумнівається в тому, що багато з тих на селі, хто опинився нині в становищі безробітних, запишуться в підприємці як власники приватного горіхового саду – не прогадають. Хоч і радить, якщо є змога та злагода, об'єднуватися зі своїми присадибними насадженнями в кооперативи чи «ризикувати» власними земельними паями. Зі свого боку Володимир Пахно посилається на досвід, який на жила уже очолювана ним асоціація. А втім, не лише на Дніпропетровщині, а і в таких областях, як Запорізька чи Херсонська, відбувається занепад городницьких товариств. Десятками, сотнями заростають ділянки колишніх «дачників». То їм там і тут не дають уже порожніти якраз прихильники горіхового бізнесу.

– Аналогічна біда нищить сьогодні й українські села, – каже Володимир Григорович, – де теж часом уже більше порослих бур'янами та чагарниками дворів, ніж доглянутих. Хіба не нагода підприємливим селянам

перетворювати свої помираючі села в горіхові оазиси і таким чином повертати їх до життя?

Ви зрозуміли: Пахно – лідер горіхової асоціації. Галузь, котру зі своїми однодумцями фактично взявся створювати в Україні, вважає спроможною пристжитися розвитку нашого села, збереженню його потенціалу, соціальної сфери тощо. Чому нехтувати робочими місцями в горіховому ділі, запитує він, якщо уже торік і позаторік лише європейський ринок міг купляти у нас більше ста тисяч тонн волоських горіхів у «сухому вигляді» – у скорлупі? Як окремо і переробленими, передусім у вигляді горіхової олії. А директор Фонду підтримки фермерських господарств Іван Слободяник заявив, що існує угода, за якою потенційним горіховодам надаються безвідсоткові кредити, яких достатньо, щоб незабаром заробити свій перший мільйон.

Закладання горіхових насаджень не настільки витратне, як закладання фруктових садів. Дійсно, дешевші вони і у догляді, зате рентабельнішою – попередю. Наводять такий факт: у Молдові торік вперше на всю силу вродив сад, який займає 3600 га. Прибуток фірми, котра його заклала, сягнув 47 млн. євро. Уявляєте? Чи не тому посланець Мінагропрому Віктор Костенко, який прибув у Дніпропетровськ підтримати зусилля горіхової асоціації, ратував і за те, аби аграрні підприємства чи й територіальні громади створювали великі горіхові сади. Шкірка варта вичинки, сказав Віктор Миколайович. Тим паче, що асоціація на чолі з Володимиром Пахном зуміла уже залучити до своєї справи науковців Інституту садівництва НААНУ і Національного університету садівництва, що в Умані, а також Дніпропетровського агроуніверситету та Харківського інституту лісового господарства. Нагороджено уже й практику з горіхівництва, яка здатна прислужитися кожному, хто забажає, та створено розсадники саджанців найкращих у наших умовах сортів. Андрій Кошель – один з першопроходців у цьому ділі – повідомив, що навіть відкрито уже й дослідну станцію з розведення горіхів. Слідом виникає і переробка.

Залишається, мабуть, ще раз уточнити, чому ж плоди горіхоподібних, і перш за все, грецьких горіхів, з початку цього віку справді набули статусу другого хліба. Та тому, що за цілющими властивостями, тими ж оздоровчими, їм не знайти рівних і серед найделікатесніших райських заморських плодів. 82 відсотки їх вмісту – це унікальні жири, які, коли їх вживає навіть надто справний чоловік, стає струнким, а худий відчуває наплив дужого тіла і сил. Горіховий «хліб» втричі поживніший від пшеничного, а от профілактично корисніший для здоров'я в кільканадцять, бо у ньому весь набір необхідних вітамінів, амінокислот, вуглеводів, білків та мікроелементів. Але корисні не лише ядра горіхів. Ви чим рятуетесь взимку від застуди? Лимонами і часником? А горіховоди – законсервованим листям горіхів. Оскільки в них у сотні разів більше вітаміну С, ніж у смородині і тих же цитрусових.

Якщо хочете знати, у нас, українців, є фантастичні шанси жити нівроку при здоров'ї і народжувати повноцінних дітей та внуків. Достатньо з'їдати у день 100 грамів вітчизняного сала, ложку свого меду, 5-7 горіхів натщесерце і пару яблук на ніч – і будемо найздоровішою нацією на планеті.

● ПОСМІЄМОСЯ РАЗОМ

– Сусіде, я ще 10 га землі прикупив.

– А я оце думаю, чому-то твій кінг за сараєм повісився.

– Кумочко, ой, біда мені на старості – сліпну. Он – бачу: пішла людина, а впізнати не можу.

– Та хіба то людина? То – мій зять.

Один фермер прийшов у гості до іншого.

– А чому в тебе півень у шортах ходить?

– Так дружина випадково ошпарила півню задню шию, яке одразу облізло. От і пошила йому штани, щоб не мерз.

– Він що, й досі не обріс? – Пір'я виросло, але так прикольо дивитися, як він однією лапою курку тримає, а другою штани знімає.

Онук з міста приїхав до діда в село. Походив, подивився, застумував.

– Візьми он собак та рушницю, піди до лісу постріляти.

Онук зрадів, пішов. Через годину повертається збуджений.

– Діду, а в тебе є ще собаки?

У сільській хаті вночі лунає стук у вікно.

– Дрова потрібні?

– Ні.

Вранці прокидаються – дрів немає.

Замовник – Дніпропетровська обласна Асоціація фермерів та приватних землевласників.
Голова Асоціації –
Анатолій Гайворонський.
Віддруковано у друкарні
ТОВ «Комплекс», 49089, м. Дніпро,
вул. Автотранспортна, 23.
Тираж 2000 примірників.
Замовлення №